

ІНВЕСТИЦІЙНА ПОЛІТИКА ЕКОНОМІЧНОЇ БЕЗПЕКИ, ЇЇ ПРИНЦИПИ ТА НЕОБХІДНІСТЬ ПОСИЛЕННЯ ІННОВАЦІЙНОГО ХАРАКТЕРУ

С. М. Ткаченко, студент
М. П. Денисенко, д.е.н., професор
Київський національний університет технологій та дизайну

Сьогодні економіка України потребує стабільного економічного зростання, передусім у реальному секторі. Важливе місце у вирішенні даної проблеми належить інвестиціям, оскільки саме вони визначають напрями та інтенсивність розвитку всієї економічної діяльності в суспільстві. Саме динамічно зростаючі інвестиції з матеріалізованими в них інноваціями, трансформуючись у створення нових конкурентоспроможних виробництв, є важливим засобом забезпечення економічного зростання на основі науково-технічного прогресу, підвищення якісних показників господарської діяльності на мікро-, мезо- та макрорівнях.

Трансформаційні процеси в економіці дозволяють стверджувати, що проблеми економічної безпеки є вельми актуальними. Це потребує їхньої подальшої розробки, обґрунтування наукового апарату, винаходу методів забезпечення економічної безпеки на різних рівнях економіки, впровадження практичних рекомендацій що до стратегічного планування економічно безпечного розвитку на практиці.

У сучасних умовах проблема інвестиційної складової економічної безпеки набуває надзвичайно важливого значення, стає річчю всієї економічної політики і стратегії Української держави, задає контури усіх основних політичних рішень. Незважаючи на вже сформовані в цілому основні контури ролі та місця економічної безпеки, практична діяльність і наукові дослідження в цій сфері вкрай недостатні. Додатковим поштовхом до аналізу служить відсутність реальних механізмів, які забезпечують стійкий розвиток, а часто і пряме нехтування економічною безпекою держави.

Низький рівень стимулювання інноваційної діяльності, незахищеність інтелектуальної власності, протиріччя законодавчого й організаційного

характеру у сфері регулювання інтелектуальної власності, відсутність механізму добору науково-технічних та інноваційних проектів, обмеженість і нездатність механізмів ринкової конкуренції до повного використання потенціалу, відсутність необхідних механізмів дослідження ринку інновацій, економічного та технічного узгодження пропонованих інновацій гальмують інноваційні процеси в Україні.

Зараз на перший план у формуванні конкурентоспроможної економіки виходить темп науково-технічного прогресу і його здатність здійснювати інновації. Розробка і реалізація широкомасштабної державної науково-технічної стратегії та структурної політики, заснованої на впровадженні найсучасніших наукових досягнень, використання оригінальних ідей і методів вирішення поточних завдань – необхідна умова підвищення національної конкурентоспроможності.

Досвід науково-технічних лідерів доводить, що реалізація інноваційної стратегії розвитку вимагає наявності в країні відповідної системи цілей, а також інфраструктури, створеної для їх досягнення. Регулярне створення інновацій забезпечується тільки безперервним фінансуванням, причому чим більші капіталовкладення, тим більший кінцевий результат.

В Україні інноваційна система поки що не функціонує, і зв'язка «наука-технологія-виробництво» майже не працює. В результаті ідеї українських вчених і конструкторів не доходять до практичного застосування.

Відсутність економічних стимулів в Україні стримує ринок інновацій на початкових стадіях його формування. Тут, як і на інших ринках, мають зустрітися попит та пропозиція. Пропозицію на ринку інновацій формують науково-дослідні інститути, що займаються розробкою нових технологій, а також окремі команди винахідників. Попит залежить від підприємств, спроможних впроваджувати перспективні технології на виробництві.

Наукові інституції можуть суттєво сприяти швидкому розвитку інноваційного ринку в Україні, підготувавши фундамент технологічних розробок з відповідним рівнем захисту прав власності на них.

Таким чином, аналіз основних здобутків, прорахунків і проблем, які стоять перед Україною на шляху формування національної високотехнологічної економіки, підводить до розробки певних рекомендацій.

Серед них, доцільними є такі:

- скоординувати діяльність органів державної влади щодо впровадження системного комплексу заходів з метою опанування світового досвіду з підтримки та стимулювання розвитку інноваційних процесів в усіх видах економічної діяльності з урахуванням факторів глобалізації та інтеграції;

- створити державну систему стимулювання інноваційного розвитку національної економіки на основі методів, які використовуються у світовій практиці;

- сприяти створенню інноваційних фондів при академіях наук, науково-дослідних установах, ВНЗ, підприємствах за рахунок як державного бюджету, так і пільгового кредитування інноваційної діяльності, спонсорських надходжень від юридичних і фізичних осіб;

- розробити і впроваджувати наукоємні інноваційні програми із залученням малого та середнього бізнесу;

- на основі світового досвіду розробити механізм комерціалізації результатів науково-технічних та інноваційних розробок.

Державна інноваційна політика повинна стати найважливішим напрямом діяльності, що спрямований на виведення економіки України з кризи. Головною метою такої політики є стратегічна орієнтація розвитку виробництва на створення і широке застосування принципово нових машин, матеріалів, комплексних технологічних систем, ефективне освоєння науково-технічних розробок, забезпечення соціально-економічних, організаційних і правових умов для постійного відтворення та ефективного використання науково-технічного потенціалу.

Українська модель інноваційно-інвестиційного розвитку має базуватися на вивченні позитивного та негативного досвіду зарубіжних країн й адаптації його до сучасного стану економіки нашої держави.